

OZVĚNY

OBČASNÍK SBORU EVANGELICKÉ CÍRKVE V RŮŽDCE A NA BYSTRÝČCE

Pravý půst

»Proč se postíme, a nevšímáš si toho? Pokojujeme se, a nebereš to na vědomí.« Právě v den, kdy se postíváte, hovoříte svým zálibám a honíte všechny své dělníky. Postíte se jenom pro spory a hádky, abyste mohli svévolně udeřit pěstí. Nepostíte se tak, aby bylo slyšet váš hlas na výšině.

Což to je půst, který si přeji? Den, kdy se člověk pokojuje, kdy hlavu sklání jako rákos, žinici obléká a popelem si podestýlá? Dá se toto nazvat postem, dnem, v němž má Hospodin zalíbení?

Zdalipak půst, který já si přeji, není toto:

Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít? Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidíš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi?

Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva. Tehdy zavoláš a Hospodin odpoví, vykřikneš o pomoc a on se ozve: »Tu jsem!« Odstraníš-li ze svého středu jho, hroící prst a ničemná slova, budeš-li štedrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného, vzejde ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jak poledne.

Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí.

Co bylo od věků v troskách, vybudují ti, kdo z tebe vzejdou, opět postavíš, co založila minulá pokolení. Nazvou tě tím, jenž zazdívá trhliny a obnovuje stezky k sídlům.

Jestliže v den odpočinku upustíš od svých pochůzek, od prosazování svých pochůzek, od prosazování svých zálib v můj svatý den, nazveš-li den odpočinku rozkošným, svatý den Hospodinův přeslavným, budeš-li jej slavit tak, že se vzdáš svých cest, že přestaneš hovořit svým zálibám a nepovedeš plané řeči, tu nalezněš rozkoš v Hospodinu "a já ti dovolím jezdit po posvátných návrších země a z dědictví tvého otce Jáкова tě budu živit." Tak promluvila Hospodinova ústa.

Izajáš 58,3-12

Křížová cesta

Postní období má několik významů, z nichž ten doslovný - zřeknutí se jídla - je snad ten nejméně podstatný. Krásně to vyjádřil prorok Izajáš, když říká, že v pravém půstu jde o spravedlnost, pomoc lidem v nouzi. V půstu nejde jenom o naši duševní či tělesnou hygienu (i když ta je také důležitá - ale může být zase jen jiným projevem sobeckého zájmu o sebe). Takto viděno může být ale i odřeknutí si něčeho (třeba oblíbené pochoutky, zbytečné cesty autem atd.) důležitě - hezký způsob, jak skloubit odříkání a pomoc druhým najdete v některých katolických kostelech. Mají tam papírové pokladničky distribuované Charitou, které si můžete vzít domů a celé postní období do nich dávat peníze, které byste jinak utratili za věci, jež si odřeknete. Na konci půstu se pak pokladničky přinesou zpátky, dají dohromady a je z toho pěkná částka, která se na něco věnuje. Půst, který má konkrétní smysl, nejde jen o prázdná slova.

Hlavním významem postního období ale je, že se soustředíme na Ježíšovu cestu ke kříži. Překvapivě zjistíme, že s půstem jako takovým to Ježíš nijak nepřeháněl. Jeho protivníci si stěžují, že půst s učedníky nedodržují, jinde ho dokonce nazývají žráčtem a pijanem vína. Což je asi zlé osočení, ale bude za ním to, že Ježíš se vůbec nejevil jako nějaký velký asketa. A přece celá jeho životní cesta byla tím pravým Izajášovským půstem - plná zájmu o bližního v nouzi, o spravedlnost (Boží), o druhého. Cesta, na které se musel mnohého vzdát - nakonec i vlastního života.

Na další dvoustraně vám předkládáme

"Křížovou cestu". Křížová cesta vznikla ve středověku jako projev lidové zbožnosti. Pomáhala lidem k tomu, aby si uvědomovali, jaké strádání, utrpení a bolest zakusil i sám Ježíš Kristus. A protože to vše sám prožil a nesl, neopouští ty, kdo sami procházejí utrpením a bolestí, neopouští svoje věrné ani v nejtěžších chvílích, naopak je jim zvláštním způsobem nablízku.

Při pobožnosti křížové cesty lidé s modlitbou a rozjímáním procházeli spolu s Kristem jeho cestu na kříž, prožívali spolu s ním jeho muka, přemýšleli nad významem Ježíšova utrpení a smrti, i nad smyslem svého vlastního utrpení a nesení kříže.

Ve své tradiční podobě má křížová cesta celkem čtrnáct zastavení (označují se římskými číslicemi I. – XIV.). Na poslední z nich, uložení Ježíše do hrobu, navazují Velikonoce, oslava Kristova vzkříšení. Některé křížové cesty proto připojují vzkříšení přímo jako patnácté zastavení.

O většině ze čtrnácti zastavení se mluví v bibli a je možno k nim najít odpovídajícím biblické verše, které v našem příkladu křížové cesty také uvádíme. Některá zastavení nejsou přímo popsána v bibli a vznikla na základě starých církevních tradic a legend (Ježíš podruhé a potřetí padá pod křížem, setkání s Marií během cesty, Veronika otírá Ježíšovu tvář). V tomto případě najdete u zastavení související citáty z jiného místa Bible.

Martin Fér

Dopis synodní rady Českobratrské církve evangelické ke sčítání lidu

Milé sestry, milí bratři,

blíží se Sčítání lidu, domů a bytů 2011, které se provádí v naší zemi a v zemích EU jednou za deset let. Také letos bude součástí sčítacího listu osoby kolonka „Náboženská víra“. Údaj, který z letošního sčítání

vzejde, se stane podkladem pro rozhodování státních a veřejných institucí na dalších deset let.

Tento dopis píšeme na základě zkušeností roku 2001. Mnohé tehdy ovlivnila informace sčítacího archu, že údaj „Náboženská víra“ je nepovinný a dobrovolný. Prosíme Vás, nedejte se tím zmást! Ač nepovinný a dobrovolný, přesto se stane podkladem mnoha dalších rozhodnutí. Proto jej, prosíme, řádně vyplňte!

Nenechte se odradit ani jistou komplikací. Do příslušných rámečků je totiž třeba vyplnit celý a přesný název naší církve, tedy - **ČESKOBATRSKÁ CÍRKEV EVANGELICKÁ**. Jiný název - např. Evangelická církev - je neplatný.

Proto prosíme, vezměte Sčítání lidu, domů a bytů 2011 vážně. Případná liknavost nebo přezíravost tohoto Sčítání je v neprospěch křesťanů naší země. Domníváme se také, že i pro život naší společnosti je dobré, aby pomocí věrohodného údaje věděla o těch, pro které je evangelická, resp. křesťanská víra důležitá.

Obracíme se i na ty, kdo nejste evidováni v kartotéce žádného našeho sboru. A přesto se k naší církvi hlásíte, sympatizujete s ní, účastníte se některých akcí, máte v ní své přátele. Pokud je to v souladu s vaším přesvědčením, vyplňte také, prosíme, „Českobratrská církev evangelická“ v kolonce „Náboženská víra“.

Děkujeme za porozumění a zdravíme,

Joel Ruml, Lia Valková, Daniel Ženatý, Pavel Stolař,
Pavel Kašpar, Eva Zadražilová

PŮST 2011

I. Ježíš odsouzen na smrt

"Také vás budou vydávat synagogám na soud a do vězení a vodit před mocné tohoto světa pro mé jméno. Zradí vás i vaši rodiče, bratři, příbuzní a přátelé, někteří z vás budou i zabiti a mnozí vás budou pro mé jméno nenávidět. Ale ani vlas z vaší hlavy se neztratí. Když vytrváte, získáte své životy. Nebojte se - hle já jsem přemohl svět."

Pane, udělali jsme první krok za tebou a už nás zachvátila hrůza, máme strach. Cesta za tebou začíná totiž odsouzením. Začínáme však chápat, že odsouzení tohoto světa není nic ve srovnání s odsouzením Boží spravedlnosti, kterým by musel projít každý z nás, kdybys nás nebyl vykoupil. Nechal ses za nás odsoudit, aby my jsme mohli být ospravedlněni. Láska k tobě, spasiteli, i k církvi nás nutí jednat podobně – riskovat odsouzení, protože jsem křesťan, proto, že

chci svou víru dokázat a darovat také druhým. Pane, chceme tě následovat, neboť zřekne-li se kdokoliv z nás všeho, co má, dostane 100x více, protože kdo by chtěl svůj život zachovat, ztratí ho a kdo by ho pro tebe ztratil, nalezne jej.

II. Na Ježíše vložen kříž

A počal je učit, že Syn člověka bude muset mnoho trpět a být zabit a po třech dnech vstát z mrtvých. Petr si jej vzal stranou a začal ho kárat. Ježíš mu však řekl: "Jdi mi z očí satane," a pak jim řekl: "Kdo mě chce následovat, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne." "Noste břemene jedni druhých a tím naplníte zákon."

Kříž- pro Židy i pro mnohé z nás je pohoršením. S Petrem říkáme, to se ti, Pane, nesmí stát. A myslíme i na sebe - to se nesmí stát. Mesiáš ani jeho lid přece nemůže trpět. Moudří říkají: je to nesmysl přemáhat utrpení jeho pokorným snášením. A přece je to tak, protože kříž to není jen hrůza smrti, ale i naděje vzkříšení. Nezemřete-li sami sobě a svým zájmům, nemůžete mít se mnou podíl v Božím království, říká Ježíš. Kříž je začátkem společenství s Kristem, není nahodilostí v životě křesťana, ale nutností. Nedej, Pane, abychom se někdy odloučili od tvého kříže. Kříž je pro nás připraven v trpělivosti a lásce k nepříjemným povinnostem i lidem, k nemocným, v každém našem sebezapření, v utrpení a pomoci bližním. Jako Kristus totiž musíme hledat kříže našich bližních a brát je na sebe. Zbožnost bez obětování se lidem a tak i Bohu je zbytečná.

III. Ježíš poprvé padá po křížem

Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen.

Jdeme, Pane, za tebou, ale již nemůžeme, vidíme kolem sebe jen samou bolest, hladové, umírající, děti, války, vraždy, mrzáky, nemocné rakovinou, nenarozené děti. Což může existovat Bůh a na toto se klidně dívat? Může, protože zlo je tak strašně v nitru každého člověka, že zničení zla by si vyžádalo zničení i naší svobody. Ale Bůh se na toto vše nemůže rozhodně dívat klidně. Poslal svého Syna, aby se v něm ztotožnil i s naší bolestí a tak bolest odstranil. Padá pod její tíhou, pod tíhou hříchů, kterými ho lidi odsuzují, bičují a křížují. Ano, náš hřích, nevěrnost lásce zapříčinila bolest ve světě. Pane, dej i nám povstat z našeho zoufalství a s tvým Kristem odhodlaně nést bolesti tohoto světa pro záchranu mnohých.

IV. Ježíš se setkává se svou matkou

Simeon řekl jeho matce Marii: „Hle, on jest dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat - i tvou vlastní duši pronikne meč - aby vyšlo najevo myšlení mnohých srdcí."

Ježíš se setkává s tou, která ho porodila - s Marií, která ho jistě potěšila. Všichni ho opustili, jen ona s ním jde až pod kříž. Ona je vzorem církve - neopouští svého syna, když má projít utrpením, neotáčí se podle větru, podle lidí a společenských řádů, které jednou Ježíše oslavují a podruhé pronásledují. Jde s ním kamkoliv a znamená pro něj útěchu v bolesti. Taková má být i církev - jde za Ježíšem a je posilou všech křesťanů. Pane, ať i my těšíme své bratry, všechny pronásledované a trpící.

V. Šimon z Kyrény pomáhá Ježíši nést kříž

Když jej odváděli, zastavili nějakého Šimona z Kyrény, který šel z pole, a vložili na něho kříž, aby jej nesl za Ježíšem.

Jeho přinutili - nás nikdo nutit nebude - jde přece o vyplnění zákona lásky. Jistěže má každý z nás dost starostí svých vlastních, ale začne-li se starat i o druhé, pozná najednou, že zvládne i ty svoje a nebo na ty nedůležité přestane myslet. Pane, ty jsi přijal pomoc od člověka - člověk se stává tvým spolupracovníkem na díle spásy. Ty čekáš na nás ve svých bratrích, klesajících pod tíhou bolesti a starostí, že ti je pomůžeme nést. Neboť budeme-li si navzájem pomáhat, bratr bratru, soused sousedu, křesťan křesťanu, společně spasíme svět, neboť jim ukážeme lásku, lásku - čili tebe. Dej, Pane, ať nikdo nežije sám sobě, ale jeho láska ho přinutí zapomenout na sebe a věnovat se druhým.

VI. Veronika podává Ježíši roušku

Vyrostl před ním jako proutek, jak oddenek z vyprahlé země, neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili. Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolestí, zkušný nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili.

Nepoznali ho - služebníka lidstva - Spasitele. Jeho utrpení je poděsilo, nechtějí ho vidět, zavrhli ho, opustili. Ale jeho láska dovede jít dál, i přes to

veliké nepochopení svých blízkých, i nepochopení naše. Ale přece alespoň někdy se najde někdo odvážný, kdo odhodlán riskovat své pohodlí projeví alespoň malou službu opovrženému. Kristova podoba se otiskla prý do roušky, kterým mu otřela tvář. Jeho tvář se může otisknout také do našich srdcí až budeme ochotni prodat se zástupem vlastních starostí, překážek a pomoci i tomu nejpohrdanějším.

VII. Ježíš podruhé padá po křížem

On na svém těle vzal naše hříchy' na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti.

Nezvládl jsem to. Mám malou vůli, už jsem zase padl do svého starého hříchu, do špiny světa. Nepomohla mi ani pomoc druhých. Jsem slabý, jsem hříšník. Dívám se na tebe, Ježíši, a čerpám sílu z pohledu na tebe. I tebe opustily síly. Nemohl jsi dál. Nyní jsme spolu s tebou postavení před rozhodnutí: vstát a pokračovat nebo ne? Vždyť hřích se někdy jeví tak krásným, a ani pak nebudu uchráněn před pády a kdoví, co na mě čeká na konci cesty, na konci života. Není lepší zůstat pohodlně ležet v přízemnosti cesty a jak říkají lidé "užívat života"? Ne! Čerpáme sílu z tvého příkladu - i ty jsi vstal, i když jsi věděl, že bude ještě hůř. I já povstávám ze své netečnosti a pohodlí, abych tě následoval dále, až na vrchol lásky.

VIII. Ježíš mluví k plačícím ženám

Za ním šel veliký zástup lidí; ženy nad ním naříkaly a oplakávaly ho. Ježíš se k nim obrátil a řekl: „Dcery jeruzalémské, nade mnou neplačte! Plačte nad sebou a nad svými dětmi; hle, přicházejí dny, kdy budou říkat: ‚Blaze neplodným, blaze těm, které nikdy nerodily a nekojily!‘ Tehdy řeknou horám: ‚Padněte na nás, a pahrbkům: ‚Přikryjte nás!‘ Neboť děje-li se toto se zeleným stromem, co se stane se suchým?‘

Jsou to matky izraelských synů, matky těch, které Ježíš přišel zachránit. Matky zástupů, které Ježíš učil, ale také matky těch, kteří Ježíše odmítli

a odsoudili. Teď pláčou soucitem nad Ježíšem. Snad si také myslely, že Ježíš je Mesiášem, který učiní Izrael mocným národem a zbaví je nadvlády Římanů. To vše je nyní ztraceno, Ježíš jde na smrt. Pláčou. I my jsme často dojeti soucitem, když vidíme v televizi utrpení lidí, ale nejen v televizi, i kolem sebe. Máme plakat? Jistě, ale v první řadě nad sebou, neboť málo děláme proto, abychom svět zbavili hříchu a utrpení. I mezi námi jsou matky synů, kteří Ježíše odmítli. Vlastně každý z nás má odpovědnost za bližní, které nedokázal svým životem přesvědčit o Kristově lásce. Plačme tedy nad sebou a zkusme změnit svůj život tak, abychom na své osobě ukazovali lidem Boží lásku, která se odváží jít v konání dobra i cestou křížovou.

IX. Ježíš potřetí padá po křížem

Ježíš řekl Petrovi: "Ještě než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš."

Kolikrát mám odpustit svému bratrovi? Pane, tvůj pád mi připomíná cestu nás lidí za dobrou věcí. Vytkli jsme si vysoký cíl a uprostřed cesty poznáváme, že na to nestačíme. Opakované neúspěchy nás odrazují od další cesty. Říkáme: už to nemá cenu, pro tohoto člověka něco dělat, třikrát mě už odmít, už nemá cenu odpouštět, odpustil jsem třikrát a stejně to nepomohlo, stejně mě můj přítel zradil. Ty jsi, Pane, nám všem vzorem - vytkl sis vysoký cíl - spasit všechno lidstvo a nedal ses odradit ani neúspěchy ani vlastními pády. Nezastavil ses ani pod křížem nenávisti těch, které jsi přišel spasit. Tato ohromná láska ti pomohla překonat i tento pád. Pane, dej i nám takovou lásku, která se nezastaví v konání dobra ani před pády a zraněními, ani před nenávistí a posměchem, nepochopením. Jen tak budeme mít účast na tvé oběti za spásu světa.

X. Ježíš zbaven šatu

Když vojáci Ježíše ukřižovali, vzali jeho šaty a rozdělili je na čtyři díly, každému vojákovi díl; zbýval ještě spodní šat. Ten šat byl beze švů, odshora vcelku utkaný. Řekli si mezi sebou: „Netrhajme jej, ale losujme o něj, či bude!“ To proto, aby se naplnilo Písmo: „Rozdělili si mé šaty a o můj oděv metali los.“ To tedy vojáci provedli.

Tvůj šat je, Pane, to poslední, co máš. Větší potupu si nemohli lidé vymyslet, jsi před nimi nahý, bezmocný. Ty Syn všemohoucího jsi bezmocný kvůli člověku, kterému chceš dát podíl na své všemohoucnosti. Ukazuješ nám na vlastním těle, jak náš hřích dovede potupit Boha. Ponižil ses, abys povýšil nás. Odpuť nám, Pane, že jsme se často povyšovali nad druhé a tak ponižovali i tebe. Viděli jsme tě nahého, bezmocného a nedokázali jsme ti pomoci. Nedokázali jsme poslat ani balíček lidem do Afriky, nedokážeme ani přemoci touhu vlastnit vše, co druzí ještě nemají. Ale ty jsi se přece vzdal i toho posledního, co jsi měl, aby měli i jiní. Pane, nauč nás své lásce.

XI. Ježíš přibíjejí na kříž

Kolemjdoucí Ježíše uráželi; potřásali hlavou a říkali: „Když chceš zbořit chrám a ve třech dnech jej postavit, zachraň sám sebe; jsi-li Syn Boží, sestup s kříže!“

Hříchy druhých jsou, Pane, vidět na celém tvém těle. Pomstili se ti spravedlivému, nesnesou tě mezi sebou. Jejich viny jsou vyvýšeny a v tvých ranách jsou zřejmé všem, kdo se na kříž dívají. Tvé rány, Pane, volají do nebe, a přece ty nemáš žádná slova odsouzení pro své vrahy, ale naopak prosíš, aby jim Bůh odpustil. Dovedeme totéž i my?

XII. Ježíš umírá na kříži

Ale Ježíš vydal mocný hlas a skončil. Tu se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů. A když uviděl setník, který stál před ním, že takto skončil, řekl: „Ten člověk byl opravdu Syn Boží.“

Co vlastně kříž symbolizuje? Jedna kláda stojí vodorovně a druhá napříč. Setkávají se v jednom bodě. Ano, v jednom bodě se setkává Bůh s

člověkem. Je to průsečík lásky, ale také našeho pohrdání a nenávisti. Kříž to obdivuhodně spojuje - Boží svatost i naši hříšnost. To je vše

spojeno v těle Ježíše Krista. Smrt i vzkříšení, radost i utrpení, slabost i síla. I my jsme částí tvého těla, Pane. A když vidíme hřích u svých bližních, měla by jej vynahradiť naše svatost, když vidíme nenávist, měla by ji vynahradiť naše láska. Jen v jednom bodě se totiž setkáváme s Bohem i bližním. V průsečíku lásky, kterou nezabije ani kříž, ani nenávist těch, které jsme povinni milovat.

XIII. Ježíšovo tělo snato z kříže

Potom požádal Pilát Josefa z Arimatie - byl to Ježíšův učedník, ale tajný, protože se bál Židů - aby směl Ježíšovo tělo sejmout s kříže. Když Pilát k tomu dal souhlas, Josef šel a tělo snal.

Přišel také Nikodém, který kdysi navštívil Ježíše v noci, a přinesl asi sto liber směsi myrhy a aloe. Vzali Ježíšovo tělo a zabalili je s těmi vonnými látkami do Iněných pláten, jak je to u Židů při pohřbu zvykem. V těch místech, kde byl Ježíš ukřižován, byla zahrada a v ní nový hrob, v němž dosud nikdo nebyl pochován. Tam položili Ježíše, protože byl den přípravy a hrob byl blízko.

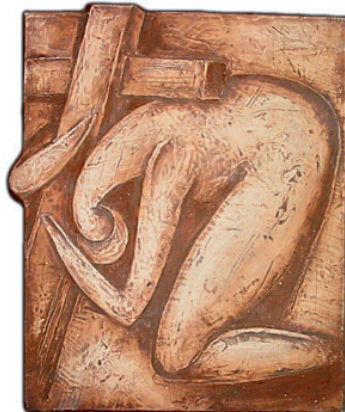
Hrob v zemi, v té zemi, kterou si člověk vyvolil raději, než ráj Boží lásky. Chceš nám, Pane, ukázat, kam až vede lidská neláska, sobectví, touha užívat světa? Do věčného hrobu. Jenom ve tvých stopách se může smrt změnit v život. Kdy už konečně pochopíme, že svůj hrob si kopáme sami, když žijeme jen pro sebe, pro své pohodlí, pro tento svět? Budou tu snad naše hmotné statky věčné? Ne jen láska je věčná. Láska a duchovní hodnoty. Ty by jsme měli především hlídat. Je třeba se pustit hříchu ještě dříve, než nás stáhne s sebou do hrobu, pak už bude pozdě. Chtít povstat z hrobu svého sobectví a starostí, jak se nejlépe zabydlet na této zemi, musíme již teď, neboť bychom se zde mohli zabydlet navěky. Je to sice paradox, ale protože hříchem bylo vše převráceno naruby, platí nyní: Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, a kdo by ho pro Krista ztratil, nalezne ho.

XIV. Ježíšovo tělo položeno do hrobu

Josef tělo přijal, zavinul je do čistého plátna a položil jedo svého nového hrobu, který měl vytesán ve skále; ke vchodu do hrobu přivalil veliký kámen a odešel. Byla tam Marie z Magdaly a jiná Marie, které seděly naproti hrobu.

Nyní vše ztichlo. My jsme si oddechli, že strašná bída je konečně pryč. Hluboký klid leží nad osamělým hrobem. Je to klid dovršení. Uvnitř spí ten, jenž s božskou věrností dokončil vše, co mu Otec uložil. Teď odpočívá po své práci. A nám je, jako by se již blýskala blížící se nádhera velikonoční okolo tichého místa. Učedníkům je ovšem jinak. Pro ně je veškerá naděje ta tam. Pro ně je utrpení a umírání Velkého pátku koncem. Avšak i jim se Kristus brzy zjeví, zářící silou a světlem, a i oni pochopí, „že Mesiáš to vše musel vytrpět, aby tak vešel do své slávy“, a že jeho smrt byla cenou za náš život. Pane, to je radostné poselství, které jsi všem přinesl, že po každém Velkém pátku přichází vzkříšení. Že každé utrpení je zdrojem pozehnání a sama smrt je novým životem pro každého, kdo je Tobě věrný. Dej, ať to pochopím. Učiň, ať ve mně žije toto přesvědčení, když přijdou pochmurné hodiny. Kdo s Tebou prožívá a snáší i hořkosti, má také podíl na Tvé radosti.

Texty k jednotlivým zastavením křížové cesty byly převzaty z textů Romana Guardiniho a Michaela Quoista na portálu www.vira.cz. Obrázky jsou reprodukce keramických reliéfů výtvarníka Emila Slámy (www.emislama.cz)

Sborový víkend v Kýchově

Cesta vedla sešelou krajinou protkanou světly, která se míhala za sklem klimbajícího vlaku. Jely jsme na pololetní prázdniny. Co na tom, že trvají jen jeden pátek na počátku února.

Hodlaly jsme konec pololetí patřičně oslavit. Přestup na autobus na Vsetíně a před námi se rozprostřela cesta do neznáma. Chalupa v Kýchově stojí ve

stráni přímo nad točnou autobusu, ve kterém jsme večer byly jediné cestující. Ve vzduchu poletovaly vložky a všechny zlé psy už někdo přivázal. V bezpečí jsme vstoupily do domu a noc, zimu a sníh nechaly na prahu. Dům plný dveří s matnými skly, vyhřátá jídelna a kuchyň s vlídným osazenstvem. Známé tváře, které patří do našeho života nejen v době prázdnin a volna. Teplý čaj, spousta her a vyšívání času společnými vzpomínkami na to a onde. Jako když se sejdou svatebčané. Děti se prohání a šmejdí všudykde, kdekoli se setkávají příběhy jen z půlky dopovězené. Padáme zmožení do peřin, ukolébání náručí ticha procítáme nad ránem. Krajina se rozhodla předvést nám všechny odstíny bílé od té zářivé až po tu popelku šedavou. Venku je tichoučko a čerstvý sníh tiší sem tam výsknutí ptáčka. Les dokola, kam dohlédneš dnes ještě baculatý pod zimní peřinou, zítra procesaný odtátým sněhem. Vzduch voní vodou a pryskyřicí z pokácených borovic. Silnice jdoucí k lesu nám křupe pod nohama. Poklid, vydechujeme volnočasová. U oběda se nás sejde do tuctu. Provětrání u sedáme k obědu chystanému vlídnou rukou. Je čas spočinutí a příběhů. Jsme spolu a rádi. Lyžaři se vrací z Kohůtky a dům se plní. Za matnými rozzářenými skly dveří je slyšet spousta hlasů, hlásek a povykhlásků. Je prostor na pohádku, knížku nebo docela malou masáž. Farní řezy od oběda a vlídné slovo je víc, než v co by zbloudilý pocestný mohl doufat.

Lucka Kráčmarová

Občasník „Ozvěny“ vydává
Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Růžďce
redakční kruh: Lenka Vidašičová, Jitka Malinová, Martin Fér
Růžďka 138, <http://www.cceruzdka.cz>, ruzdka@evangnet.cz,
kontakt na faráře: Martin Fér, tel. 721 832 383,
martin.fer@evangnet.cz
kontakt na kurátora: Jan Dančák, tel. 571 443 229
Číslo sborového účtu: 1765803379/0800
(Dary církvi je možné odečíst od základu daně.)

Sborové neděle

Práce – požehnutí nebo zlořečení?

Druhou únorovou nedělí byl v našem sboru hostem profesor bohoslovecké fakulty Jindřich Halama z Prahy. Dopoledne posloužil kázáním na Bystřičce a v Růžďce. Po společném obědě jsme vyslechli přednášku na téma: Práce – požehnutí nebo zlořečení? Práce nezbytně patří k našemu životu. Slouží nám jako zdroj obživy. Každá doba měla jiný pohled na práci. Ve středověku byla viděna jako důsledek hříchu, jako nutné zlo. Pozdější doba rozdělovala práci na fyzickou, duševní a uměleckou. Fyzická práce sloužila jako výchovná, ve vězení někdy byla povyšována jako podmínka lidství. Naše moderní doba považuje práci jako nejvyšší hodnotu a projev seberealizace. Čím má být práce pro nás pohledem Bible? Kromě obživy má být také službou. Pracuj tak, abys mohl udělit nemajícímu. Pamatuje však také na den odpočinku. Nutně potřebujeme nabrat síl tělesných, odpočinout i duchovně – poslechnout, co nám do našeho života říká Bůh. Práce v sobě skrývá nebezpečí, že se může stát zdrojem k bohatství. Bohatství prodlužuje vzdálenosti mezi člověkem a také Bohem. Může se stát také zlořečenstvím.

Tato přednáška je natočena na kazetě a je u mě k dispozici.

Jan Dančák st.

Dogmatika hrou

13. března jsme se sešli na sborovém dni s bratrem farářem Michalem Šourkem. Jeho současným působištem je sbor na Jižním Městě v Praze, zajímavé z jeho minulosti však může být mimo jiné i desetileté působení v české a později evropské YMCE.

Strašidelné téma církevní dogmatiky našťastí mnoho členů sboru neodradilo a nad poctivou kyselici, gulášovkou, frgály a jinými dobrotami, ale především společným přemýšlením s názvem „Dogmatika hrou“ se nás sešlo více než třicet.

Bratr farář nás po dobrém obědě rozhodně nenechal podřimovat. Hned v úvodu jsme byli ve skupinách postaveni před zásadní úkol - seřadit podle důležitosti 7 hlavních témat církevní dogmatiky a svoji volbu zdůvodnit. Následně jsme k jednotlivým tématům přiřazovali hereze (neboli bludy, jak jsem se od starších a moudřejších dozvěděla) jako například, že Bůh stvořil zlo, že svět je věčný a člověk ospravedlněný svými skutky.

Společně jsme uvažovali nad číselnou symbolikou, která se váže k jednotlivým tématům a nad jejich zařazením do církevního roku. Připomněli jsme si hluboký význam Ježíšova Nanebevstoupení i období Adventu.

Kdyby snad měl někdo pochybnosti, zda tohle všechno potřebujeme vědět, pan farář je docela obratně rozptýlil. Prý čím víc víme, tím spíš jsme schopni dát sobě i druhým odpověď na důležité otázky lidského života. Osobně se obávám, že mě v této věci čeká ještě hodně dlouhá cesta. Díky bratru faráři i každému z vás, kteří jste přišli, za společné krůčky na ní.

Lenka Vidašičová